

“ମିଠେ ବଜେ:— ତୁମେମାନେ ଏବେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଗୋଟିଏ କୁଳରେ ଛିଡା ହୋଇଛ, ତୁମକୁ ଏବେ ଏ ପାରିରୁ ସେ ପାରିକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ଘରକୁ ଯିବାର ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିବାକୁ ପଡିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଗୋଟିଏ କଥା ମନେ ରଖିଲେ ଅବସ୍ଥା ଅଚଳ-ଅଚଳ ହୋଇଯିବ ?

ଉତ୍ତର:- ପାଷ ଇଚ୍ଛା ପାଷ ଅର୍ଥାତ୍ ଅତୀତକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଅତୀତ କଥାକୁ ଚିନ୍ତନ ନ କରି, ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ସର୍ବଦା ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖୁଥିବ ତେବେ ଅବସ୍ଥା ଅଚଳ-ଅଚଳ ହୋଇଯିବ । ତୁମେମାନେ ଏବେ କଳିଯୁଗର ସୀମା ଛାଡି ଦେଇଛ, ପୁଣି ପଛକୁ କାହିଁକି ଦେଖୁଛ ? ସେଥିପ୍ରତି ଚିକିଏ ହେଲେ ବୁଦ୍ଧି ନ ଯାଉ— ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସୂକ୍ଷ୍ମ ପାଠପଢା ।

ଓଁ ଶାନ୍ତି । ଦିନ ବଦଳି ଚାଲିଛି, ସମୟ ବିତି ଚାଲିଛି । ବିଚାର କର, ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭରୁ ସମୟ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସି କଳିଯୁଗର ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ କୁଳରେ ଛିଡା ହୋଇଛ । ଏହି ସତ୍ୟ, ତ୍ରେତା, ଦ୍ଵାପର, କଳିଯୁଗର ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ଯେପରି ଏକ ମଡେଲ୍ ଅଟେ । ସୃଷ୍ଟି ତ ବହୁତ ଲମ୍ବା-ଚଉଡା । ତା’ର ମଡେଲ୍ ରୂପକୁ ପିଲାମାନେ ଜାଣିସାରିଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଏକଥା ଜଣାନଥିଲା ଯେ ଏବେ କଳିଯୁଗ ପୂରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏବେ ଜଣା ପଡିଛି— ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭରୁ ନେଇ ଚକ୍ର ଲଗାଇ କଳିଯୁଗର ଗୋଟିଏ କୁଳରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସି ରହିବା ଦରକାର । ଜାଣିବା ଦରକାର ଯେ ଘଡିର କିଛି ଚିକ୍-ଚିକ୍ ହୋଇ ଚାଲିଛି, ଡ୍ରାମା ଘୁରି ଚାଲିଛି । ଆଉ କେତେ ସମୟ ବାକି ଥିବ ? ଅଳ୍ପ ସମୟ ହିଁ ଥିବ । ଆଗରୁ ଏକଥା ତ ଜଣା ନଥିଲା । ଏବେ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଆଉ ଖୁବ୍ କମ ସମୟ ବାକି ଅଛି । ଏହି ଦୁନିଆରୁ ସେ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବାକି ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ମିଳୁଛି । ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭରୁ ଚକ୍ର ଲଗାଇ-ଲଗାଇ ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗ ଶେଷରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଯିବା ଏବଂ ଆସିବା ନିମନ୍ତେ ଦ୍ଵାର ରହିଥାଏ ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର— ବାକି ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି । ଏହା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ନା । ଏବେ ଆମେ କୁଳରେ ଛିଡା ହୋଇଛୁ । ଯିବାକୁ ବହୁତ କମ୍ ସମୟ ରହିଛି । ତେଣୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ମମତା ତୁଟେଇ ଦିଅ । ଏବେ ତ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜରେ ମିଳିଯାଉଛି । ତେବେ ଏହାକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବା ଉଚିତ । ଚକ୍ରକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରିବା ଦରକାର । ଏବେ ତୁମେ କଳିଯୁଗରେ ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡି ଦେଇଛ ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ମିତ୍ର ସମ୍ପର୍କକୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଉଛ ? ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ ପୁଣି ପଛକୁ କାହିଁକି ଦେଖୁଛୁ ? ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ସହିତ କାହିଁକି ଲଗାଇଛୁ ? ଏସବୁ ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି କେହି-କେହି ଟଙ୍କାକରୁ ଅଣାଏ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ଶୁଣିଲେ ଏବଂ ଭୁଲିଗଲେ । ତୁମକୁ ପଛକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବୁଦ୍ଧିଦ୍ଵାରା କାମ କରିବାକୁ ହେବ ନା । ଆମେ ପାରି ହୋଇ ଆସିଗଲୁ— ପୁଣି ପଛକୁ କାହିଁକି ଦେଖୁଛୁ ? ଅତିତକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ତୁମକୁ କେତେ ଗୁଡ଼ ରହସ୍ୟ ସବୁ ବୁଝାଇଛି । ତଥାପି ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ପଛ କଥା କାହିଁକି ରହୁଛି ଅଥାତ୍ କଳିଯୁଗ ଆଡକୁ କାହିଁକି ବୁଦ୍ଧି ଯାଉଛି । ତେଣୁ କହୁଛନ୍ତି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ମୁହଁ ଏ ପଟକୁ କରିଦିଅ । ସେହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତୁମ କାମର ଜିନିଷ ନୁହେଁ । ବାବା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବୈରାଗ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆ ତୁମମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ତେଣୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ବିଚାର କର— ଆମର ଅବସ୍ଥା ଏପରି ଅଛି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅତୀତକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ କୌଣସି କେବଳଆଶା ରଖ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ଆଶା ରଖିବାକୁ ହେବ— ଆମେ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା ବୁଦ୍ଧିରେ ସୁଖଧାମ ହିଁ ମନେ ରହିବା ଉଚିତ । ବୁଦ୍ଧି ପଛକୁ ଫେରାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ବହୁତକାର ବୁଦ୍ଧି ପଛକୁ ଫେରିଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ ଏବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ବୁଦ୍ଧିକୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ କିନାରା କରିନେଇଛ । ଏହା ବୁଦ୍ଧିର କଥା ନା । କେଉଁଠି ଅଟକି ରହିବାର ନାହିଁ । କେଉଁଆଡେ ଦେଖିବାର ନାହିଁ । ବିତିଯାଇଥିବା

କଥାକୁ ମନେପକାଇବାର ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଗକୁ ବଢ଼ିଚାଲ, ପଛକୁ ଦେଖ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଆଡ଼କୁ ଦେଖ ତେବେ ଯାଇ ଅଟଳ, ସ୍ଥିର, ଅଟଳ ଅବସ୍ଥା ରହିପାରିବ । ସେ ଆଡ଼କୁ ଦେଖିଲେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ମିତ୍ର-ସମ୍ପର୍କ ଆଦି ମନେ ପଡ଼ିବେ । ତେବେ କୁମାରମୟରେ ଅଛନ୍ତି ନା । ଆଜି ଦେଖ ତ ବହୁତ ଭଲ ଚାଲୁଛନ୍ତି, କାଲି ଯଦି ତଳକୁ ଖସିଗଲେ ତେବେ ମନ ଏକଦମ୍ ହଟିଯାଉଛି । ଏପରି ଗ୍ରହଚାରୀ ବସିଯାଉଛି ଯାହାକି ମୂରଲୀ ଶୁଣିବାକୁ ମଧ୍ୟ ମନ ହେଉ ନାହିଁ । ବିଚାର କର— ଏପରି ହେଉଛି ନା ?

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ଏବେ ସଂଗମରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛ, ତେଣୁ ମୁହଁ ଆଗକୁ କରିବା ଦରକାର । ଆଗରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ରହିଛି, ତେବେ ଯାଇ ଖୁସି ହେବ । ବାକି ଏବେ ଅଳ୍ପ ରାସ୍ତା ରହିଛି । କୁହନ୍ତି ନା— ଏବେ ତ ନିଜ ଦେଶର ବୃକ୍ଷ ଆଦି ଦେଖାଯାଉଛି । ଆମର ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତୁରନ୍ତ ସେମାନେ ଶୁଣିପାରିବେ । ବିଲକୁଲ୍ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି । ତୁମେ ମନେ ପକାଉଛ ଏବଂ ଦେବତାମାନେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଆସୁନଥିଲେ । ସ୍ୱପ୍ନଲୋକକୁ ଶୁଣୁର ଘର ଲୋକମାନେ ଆସୁଥିଲେ କି ? ଏବେ ତ ବାପଘର ଏବଂ ଶୁଣୁର ଘରର ଲୋକମାନେ ଯାଇ ମିଶୁଛନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ପଛକୁ ହଟିଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ତୁମକୁ ପଛକୁ ହଟିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏବେ ପାରି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏପରୁ ସେପଟକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ନିକଟତର ହେଉଛି । ବାକି କେବଳ ପାଦ ଉଠାଇବାକୁ ହେବ । ନୌକା କୁଳକୁ ଆସିଲେ ସେପଟକୁ ପାଦ ଉଠାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ନା । ତୁମମାନଙ୍କୁ କୁଳରେ ଛିଡ଼ା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଖୁସି ତୁମକୁ ଅଟଳ, ଅଟଳ କରିଦେବ । ଏହିଭଳି ବିଚାର ସାଗର ମଦୁନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧିର କଥା । ଆମେ ଆତ୍ମା ଘରକୁ ଯାଉଛୁ । ବାକି ଆଉ ଅଳ୍ପ ବାଟ ଏବଂ ଅଳ୍ପ ସମୟ ରହିଛି । ଏହାକୁ ହିଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କୁହାଯାଏ । ପିଲାମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଚାର୍ଚ୍ଚ ଲେଖିବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ନିଜ ହୃଦୟରେ ହାତ ରଖି ଦେଖ— ବାବା ଯାହା କହୁଛନ୍ତି, ଏପରି ଭାବ ଆମେ ଯେପରି ବିନାଶର ଖୁବ୍ ନିକଟରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛୁ ? ସେହିପରି ଅବସ୍ଥା ସେହିପରି ହୋଇଛି ? ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ମନେ ରୁହନ୍ତୁ । ବାବା ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ହିଁ ମସ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ । ବାସ, ଏବେ ଆମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ସବୁ ମିଛ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ସତ୍ୟ ହେବ । ବାମାନ ନିଜକୁ ଦେଖ ମୁଁ କେଉଁଠି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ? ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଚକ୍ରକୁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟ ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭରୁ ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଆସି କଳିଯୁଗର ଗୋଟିଏ କୁଳରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛ । ଆଉ ଅଳ୍ପ ରାସ୍ତା ବାକି ଅଛି ନା । କେହି କେହି ତ ନିଜର ସମୟକୁ ବହୁତ ବ୍ୟର୍ଥରେ ନଷ୍ଟ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ୫-୧୦ ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟ ମୁସ୍କିଲରେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଥିବେ । ତେବେ ସାରା ଦିନ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ତ ରହିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଏପରି ହେଉ ନାହିଁ । ବାବା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଆତ୍ମାର ହିଁ କଥା ରହିଛି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଏବେ ଆମେ କୁଳରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛୁ । ଏହି ସ୍ମୃତି ବୁଦ୍ଧିରେ କାହିଁକି ରହୁନାହିଁ । ଯେହେତୁ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ତେଣୁ କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ କୁଳରେ ଯାଇ ଛିଡ଼ା ହୋଇଯାଅ । ଉକୁଣୀ ସଦୃଶ ଅତିକ୍ରମ କରିଚାଲ । ତୁମେମାନେ ଏ ଅଭ୍ୟାସ କାହିଁକି କରୁନାହିଁ ? କାହିଁକି ଚକ୍ର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ ? ଏହା ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ନା । ବାବା ଆରମ୍ଭରୁ ସାରା ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଆସି କୁଳରେ ଛିଡ଼ା ହେବା ଦରକାର ଆଉ କୌଣସି ବାହାରର ବାତାବରଣର ଚିନ୍ତା ନ ରହୁ । ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମକୁ ସାଇଲେନ୍ସ (ନୀରବତା)କୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡ଼ି ନୂଆ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗ ଲଗାଅ । ଯଦି ଯୋଗ ନଲଗାଇବ ତେବେ ପାପ କିପରି କରିବ ? ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହାର ମଡେଲ୍ କେତେ ଛୋଟ । ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଆଜମେରରେ ସ୍ୱର୍ଗର ମଡେଲ୍ ରହିଛି କିନ୍ତୁ କାହାର ସ୍ୱର୍ଗ ମନେ ପଡୁଛି କି ? ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗର ମଡେଲ୍‌ରୁ କ'ଣ ଜାଣିବେ । ଭାବୁଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ ତ ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସିବ । ବାବା

ତୁମକୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ କର୍ମଧା କରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ମନେ ରଖ ଯେ, ଏହି ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଆମେ କଳିଯୁଗର ଶେଷ ସମୟରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛୁ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତ୍ରାମାର ପ୍ରତି ପାଦ ଉକୁଣୀ ସଦୃଶ ଚାଲୁଛି । ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ କେତେ ଉଚ୍ଚ । ବାବା ତ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଦାଦା ମଧ୍ୟ ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) କ'ଣ ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଇଏ ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ନା । ଇଏ କ'ଣ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରୁଥିବେ ? ବାବା ତୁମକୁ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ପଏଁସ୍ ଶୁଣାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ବହୁତ ପଛରେ ଅଛନ୍ତି । ଆରେ, ଏହି ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ ତ ଲଟକି ରହିଛି ପୁଣି ପଛରେ କିପରି ରହିବେ । ଏହି ସବୁ ଗୁହ୍ୟ ଗୁହ୍ୟ କଥାକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଅବହେଳା ପଣିଆକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । କେହି କେହି ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଦୁଇ-ଦୁଇ ବର୍ଷ ପରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେବେ ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ଏକଥା ମନେ ରହିଥିବ, ଆମେ ଏବେ ଶେଷ ସମୟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚୁଛୁ ? ଏବେ ଯିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଏପରି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲା ତେବେ ଆଉ କ'ଣ ଦରକାର ? ବାବା ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଦ୍ଵିମୁକୁଟଧାରୀ... ଏହା କେବଳ ନାମ ରହିଛି, ବାକି ଲାଲଗର୍ କୌଣସି ମୁକୁଟ ସେଠାରେ ନଥାଏ । ଏହା ତ ପବିତ୍ରତାର ଚିହ୍ନ । ଯିଏ ବି ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଚିତ୍ରରେ ଲାଲଗର୍ ନିଶ୍ଚୟ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ନିର୍ବିକାରୀ ସଂପ୍ରଦାୟ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ରଜୋ, ତମୋ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବଂମାନ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ସେଥିରେ ମନ୍ତ୍ର ରହିବା ଉଚିତ । ଯଦିଓ ତୁମେ ଏହି ଦୁନିଆରେ ଅଛ ପରନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ସେଠାରେ ଲାଗି ରହୁ । ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁମାନେ ଏହି କୁଳର ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ବାହାରି ଆସିବେ । ତାରା ତ ଲାଗିବ । ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ଆଗପଛ ହୋଇ ଆସିବେ । ଯେଉଁମାନେ ପଛରେ ଆସିବେ ସେମାନେ ତାକୁବେଗରେ ଆଗକୁ ଯିବେ । ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହିପରି ହୋଇ ଚାଲିବ । ସେମାନେ ପୁରୁଣାମାନଙ୍କଠାରୁ ଆଗେଇ ଯିବେ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ପରୀକ୍ଷା ହେଉଛି । ତେରୀରେ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ଲାଗିଯାଅ ଏବଂ ସବୁ କର୍ମଧା ଛାଡ଼ି ଏହି ଯାତ୍ରାରେ ବସିଯାଅ । ଭୋଜନ ତ ଖାଇବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଭଲ ଭାବରେ ଯୋଗରେ ରହିଲେ ଏହି ଖୁସୀ ସଦୃଶ ଖୁରାକ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ଏହି ଚିନ୍ତା ଲାଗି ରହୁ ଯେ ଏବେ ଆମେ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ । ୨୧ ଜନ୍ମର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ମିଳୁଛି ନା । ଯାହାକୁ ଲଟେରୀ ମିଳିଥାଏ ତାଙ୍କର ଖୁସୀରେ ପାରା ଚଢ଼ିଯାଏ ନା । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହାକୁ ହିଁ ଅନ୍ତିମ ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ କୁହାଯାଏ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବହୁତ ମଜା ଅଛି । ହନୁମାନ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି କରି ସ୍ଥିର ହୋଇଗଲେ ନା । ଦୁନିଆରେ ନିଆଁ ଲାଗିଗଲା, ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଜଳିଗଲା । ଏହାକୁ ଏକ କାହାଣୀ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଯଥାର୍ଥ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଖଲାସ ହୋଇଯିବ । ଏହାକୁ ସ୍ଥିର ବୁଦ୍ଧି କୁହାଯାଏ । ଆମେ ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ କୁଳରେ ଆସି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛୁ । ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କଲେ ଖୁସୀର ପାରା ଚଢ଼ିବ । ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ବଢ଼ିଥାଏ ନା । ତୁମେ ଏବେ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରୁଛ ତାହା ପୁଣି ଅଧାକ୍ଷ ଚାଲିବ । ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ତୁମେ ଏତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ ଯାହା ଫଳରେ ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛ । ତେଣୁ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ । ଏଥିରେ ଅବହେଳା ଅଥବା ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ । ବାବା ଶିକ୍ଷା ଦେଇଚାଲିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ-- କଷ୍ଟ କଷ୍ଟ ଆମେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ଏତେ ଅଳ୍ପ ସମୟରେ ବାବା କେତେ କମାଲ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଏହା କୌଣସି ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । କଷ୍ଟ କଷ୍ଟ ଏହିପରି କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଭ୍ରମଣ କରିବା ସମୟରେ, ଭୋଜନ କରିବା ସମୟରେ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଅ । ଏହି ଗୁପ୍ତ କଥାକୁ ବାବା ହିଁ ଆସି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନିଜ ଅବସ୍ଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ମଜବୁତ କରିଚାଲ । ନଚେତ୍ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛ । ଜାଣୁଛ ଏବେ ଆମେ କୁଳରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛୁ । ପୁଣି ପଛକୁ ଆମେ କାହିଁକି ଦେଖିବା ? ପାଦ ଆଗକୁ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ଏଥିରେ ବହୁତ ଅନ୍ତର୍ଗୁରୁତା ଆବଶ୍ୟକ । ସେଥିପାଇଁ କଇଁଛର ଉଦାହରଣ ରହିଛି । ଏହି ଉଦାହରଣ ତୁମ ପାଇଁ ଅଟେ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ହଠାତ୍ ଯୋଗୀ । ସେମାନେ ରାଜଯୋଗ

ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଏକଥା ଶୁଣି ଭାବୁଛନ୍ତି ଏମାନେ ଆମର ଅପମାନ କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତିର ସହ ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ବିନା ରାଜଯୋଗ କେହି ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକଥା ପରୋକ୍ଷରେ କୁହାଯାଉଛି— ଯେପରି ତାଙ୍କର ଖୁଆଲ ନଥାଏ । ଯୁକ୍ତିରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡୁଛି ନା, ଯେପରି ସାପ ବି ମରିବ ବାଡି ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗିବ ନାହିଁ । କୁରୁମ୍ଭ ପରିବାର ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ମଧ୍ୟ ରଖ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଇବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଏବେ ଜଣଙ୍କ ମତରେ ଚାଲୁଛୁ । ଏହା ଦେବତା ହେବାର ମତ । ଏହାକୁ ହିଁ ଅଦୈତ ମତ କୁହାଯାଉଛି । ପିଲମାନଙ୍କୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେମାନେ କେତେ ଥର ତୁମେ ହୋଇଛ ? ଅନେକ ଥର । ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମ ଯୁଗରେ ଛିଡା ହୋଇଛ । ଏହା ହେଉଛି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ଏବେ ତ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ପଛକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସବୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ନିଜର ଅଟଳ ଅବସ୍ଥାରେ ଛିଡା ହୋଇ ରୁହ । ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ମହାବୀର ଅଟ ଯିଏକି ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ହାରିବା ଏବଂ ଜିତିବା ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି । ବାବାଙ୍କର ଏହା କେତେ ବିଚିତ୍ର ଜ୍ଞାନ । ଏକଥା କ’ଣ ଜଣା ଥିଲା କି ! ନିଜକୁ ବିନ୍ଦୁ ଭାବିବାକୁ ହେବ । ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁରେ ସମସ୍ତ ପାର୍ଶ୍ୱ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକି ଘୁରି ଚାଲିଛି । ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହି ଛାଡିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡୁଛି । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) କେବେ ବି ପଛକୁ ବୁଲି ଦେଖିବାର ନାହିଁ । କୌଣସି କଥାରେ ଅଟକି ଯିବାର ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ଆଡକୁ ଦେଖି ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଏକରସ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥିର ରଖିବାକୁ ହେବ ।
- (୨) ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଏବେ ଯେ ଏବେ ଆମେ କୂଳରେ ଛିଡା ହୋଇଛୁ, ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ଅବହେଳା ପଣିଆକୁ ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ମଜବୁତ କରିବା ପାଇଁ ଗୁପ୍ତ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବିହଙ୍ଗ ମାର୍ଗ ଅର୍ଥାତ୍ ତାକୁଗତିର ସେବା ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତନର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରି ସଜା ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ବିହଙ୍ଗମାର୍ଗର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ସଂଗଠିତ ରୂପରେ “ରୂପ ଏବଂ ବସନ୍ତ” ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ସନ୍ତୁଳନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯେପରି ବସନ୍ତ ରୂପରେ ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛ ସେହିପରି ରୂପ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂକଳ୍ପର ବଳ ଦ୍ୱାରା ବିହଙ୍ଗ ମାର୍ଗର ସେବା କର । ଏହାର ମଧ୍ୟ ନୂଆ ନୂଆ ବିଧି ଉଦ୍ଭାବନ କର । ତା’ ସହିତ ସଂଗଠିତ ରୂପରେ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପର ସହିତ ପୁରୁଣା ସ୍ୱଭାବ- ସଂସ୍କାର ବା ପୁରୁଣା ଚାଲି-ଚଳଣ ରୂପା ତିଳ ବା ଯଅକୁ ଯଜ୍ଞରେ ସ୍ୱାହା କର ତେବେ ଯାଇ ବିଶ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତନର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ଯଜ୍ଞର ସମାପ୍ତି ହେବ ।

ସ୍ଥୋତ୍ରାନ:- ବାଳକ ପଣିଆ ଏବଂ ମାଲିକ ପଣିଆର ସନ୍ତୁଳନ ଦ୍ୱାରା ସେବାର ଯୋଜନା ଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କର ।